

Nova programació expositiva Can Framis

BAD PAINTING?

**UN PROJECTE DE
CARLOS PAZOS
AMB LA COMPLICITAT ABSOLUTA
D'ELOY FERNÁNDEZ PORTA
I LA COL-LABORACIÓ DEL MUSEU NACIONAL**

Del 7 de febrer
al 4 de juny de 2023

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Bad Painting? Un projecte de Carlos Pazos amb la complicitat absoluta d'Eloy Fernández Porta i la col·laboració del Museu Nacional.

La Fundació Vila Casas dona el tret de sortida a la programació del 2023 amb una proposta provocadora de l'artista **Carlos Pazos**, qui ha comptat amb la complicitat de l'assagista **Eloy Fernández Porta**: una exposició que reflexiona sobre els interrogants que envolten el terme *bad painting* i que convida a qüestionar-nos els criteris del gust.

Com es defineix la mala pintura? Si és dolenta, ho és per raons estètiques o morals? Els seus eventuais defectes són voluntaris o involuntaris? Quins cànons o criteris del gust trontollen davant d'una obra malcomposta? Per a qui pot ser dolenta aquesta exposició? Els criteris del gust amb què es van elaborar ¿continuen vigents avui en dia? L'exposició ***Bad Painting?*** ens convida, de manera humorística i enginyosa, a reconsiderar les idees que hem adquirit sobre el valor, l'efecte i la qualitat pictòrics a través d'una contrahistòria de la pintura figurativa entre 1850 i 1950, on molts artistes reconeguts –que potser no tenien el seu dia més inspirat– comparteixen espai amb altres d'inconeguts –que han estat rescatats d'un oblit tal vegada injust.

Bad Painting? és el resultat d'una col·laboració insòlita entre diverses institucions: el **Museu Nacional d'Art de Catalunya**, d'on procedeixen la majoria dels quadres; la **Fundació PazosCuchillo de Pazos**, que n'ha aportat alguns altres; i la **Fundació Vila Casas**, on té lloc l'exposició –sense oblidar el Museu d'Art Modern de Barcelona, que Carlos Pazos –que hi presenta també obra pròpia– visitava amb freqüència a la seva etapa de formació i que ha servit com a font d'inspiració per al muntatge.

L'exposició, que es podrà visitar a Can Framis (Barcelona) fins al 4 de juny, presenta més d'un centenar d'obres articulades a través de cinc àmbits: **Carrinclònia**, **SUB LIM!**, **El Paladar de la Canalla**, **Desconfiguracions del diseg** i **Camp i 'ploma'**.

Carlos Pazos

Pintura

1973

Fotografia impresa sobre tàblex, cavallet en miniatura, placa de llautó amb inscripció sobre paper pintat flocat

20 x 27 cm

Col·lecció particular

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Entre teoria i plàstica. Una projecte a quatre mans

La proposta que presentem a Can Framis neix a mitjan 2020 com una resposta de l'artista **Carlos Pazos** a la preocupació per l'abisme que separa l'alta i la baixa cultura, pel tema del gust en general i del gust en la pintura en particular, idees que havia compartit amb **Eloy Fernández Porta**. En aquest sentit, i un cop s'hi suma el suport de dues institucions –el **Museu Nacional d'Art de Catalunya**, que facilita el préstec de la majoria d'obres, i la **Fundació Vila Casas**, que en programa l'exposició– el projecte es desplega en dos exercicis paral·lels: per una banda, fer visible mitjançant el llenguatge plàstic les idees sobre el gust pictòric que Carlos Pazos fa anys que es planteja i, per l'altra, la feina de recerca d'Eloy Fernández Porta per concretar i aprofundir sobre el tema a través d'un discurs que emmarca el muntatge.

L'exposició esdevé un projecte a quatre mans i una col·laboració entre teoria i plàstica que, tot i que presenta una selecció d'obres del Museu Nacional, no requereix d'una proposta tancada. En paraules del seu ideòleg, Carlos Pazos, el projecte “és extrapolable a altres museus de característiques i envergadura similars, institucions que estableixen els canons del gust i decideixen què mereix passar a la Història”.

Per tant, *Bad Painting?* es converteix en una formulació i una proposta provisional que incita a repensar les idees que hem adquirit sobre el gust pictòric, però que no pretén ser una resposta a l'interrogant del seu títol. Les obres que en formen part, en paraules de Pazos, “actuen com a aproximacions, apunts, il·lustracions o *boomerangs* de la tesi que proposen”.

Bad Painting?

L'exposició pren el terme *bad painting* d'un moviment pictòric, de reflexió i fascinació entorn de la 'mala pintura' estès a partir dels anys setanta i vol qüestionar, a través d'un conjunt d'obres, el significat d'allò que anomenem 'mal gust' i la seva forma estètica, el *kitsch*. El projecte vol fer-nos replantejar tot allò que hem assumit com a bona i mala pintura, i reflexionar sobre les incògnites i paradoxes que planteja el *bad painting*: la vigència o caducitat del criteri, la intenció o l'error, l'estètica o la moral. Tal com afirma Eloy Fernández Porta, “allò que les elits han denominat 'mal gust' és un espai que posa en evidència l'insconscient ideològic de l'Estètica i crea una pertorbació en l'ordre de les formes creatives i civils”.

Una de les preocupacions de l'estètica d'avantguarda va ser, com recorda Fernández Porta, “el pes feixuc de la tradició i, amb ell, la imposició d'un conjunt de criteris que han de ser autoevidents i indiscutibles”. Posteriorment, el gir conceptual de l'art va situar el llenguatge pictòric a un espai marginal. Més tard, com a resposta a aquestes dues visions, es va generar un interès postmodern per retornar a allò que s'ha considerat com erroni o censurable, que ha provocat que el *bad painting* hagi

Pere Pruna Ocerans
Esports d'hivern
1930
Oli sobre tela
74 x 61 cm
Museu Nacional d'Art de Catalunya

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

generat també fascinació entre els creadors, “l’artista-col·leccionista, com ara Pazos, que recorre mercats de segona mà cercant quadres que gairebé tothom trobaria horribles, com fa Pazos”, afirma Eloy Fernández Porta.

En aquest sentit, tal com recorda l’assagista i col·laborador del projecte, els agents culturals del món de l’art també han tendit a “recuperar aquelles produccions que van ser sancionades per àrbitres del gust”.

Antecedents

Eloy Fernández Porta, en el seu assaig –que es podrà llegir al catàleg que es publicarà posteriorment a la inauguració–, relaciona el moviment *Bad Painting* amb dues exposicions que es podrien considerar els antecedents del projecte que aquí presentem. La primera, situada en un context de resposta al conceptualisme dels anys precedents, és “*Bad*” *Painting*, que va comissariar Marcia Tucker a la galeria novaïorquesa The New Museum el 1978. La mostra va reunir obres de catorze pintors que rebutjaven les convencions de l’art considerat “elevat” i, mitjançant una obra figurativa, desafiaven els canons clàssics del bon gust i s’allunyaven del “virtuosisme, la selecció del material, l’execusió i l’il·lusionisme”.

Posteriorment, el 2008, l’exposició *Bad Painting – Good Art*, comissariada per Eva Badura-Triska i Susanne Neuburger al Museum moderner Kunst Stiftung Ludwig Wien (MUMOK) de Viena, mostrava un ventall d’obres que evocaven l’apropiació o la poètica de l’error. El projecte es podia llegir, tal com diu Fernández Porta, “en el marc de les relacions d’*odi et amor* que l’estètica postmoderna va establir amb el llegat avantguardista, tot reconeixent algunes de les seves aportacions, i alhora, assenyalant-ne les derives dubtoses i celebrant-ne les sàtires i paròdies”.

Finalment, l’assagista també destaca l’inauguració l’any 1993 del Museum of Bad Art (MOBA) a Boston (EUA), que va marcar la consolidació d’aquest corrent.

La selecció d’obres

L’exposició presenta un total de **102 obres**: 69 de la col·lecció del Museu Nacional; 30 de la col·lecció PazosCuchillo i 3 d’altres col·leccions. Entre totes elles, hi ha 88 obres de diversos autors i 14 obres de Carlos Pazos.

Partint de les característiques del fons del Museu Nacional, Pazos i Fernández Porta han seleccionat obres d’artistes catalans tot centrant-se en el període de 1850-1950 que ofereixen una visió de “la pintura com un exercici de cavallet”, tal com apunta Pazos. Aquestes obres permeten defugir de certes funcionalitats de l’art anterior i de la visió de progrés posterior. El salt temporal ofereix també una llunyania que evita, segons el seu ideòleg,

Manuel Pazos Sibils
Sense títol
Inicis del segle XX
Oli sobre taula
40 x 30,5 cm
Col·lecció PazosCuchillo

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

“la possibilitat de ferir sensibilitat de familiars i/o donants convençuts del valor inqüestionable de les seves joies”.

Les peces que presentem van ser creades per artistes amb diferent grau de reconeixement, un fet que provoca la convivència d'artistes coneguts amb d'altres d'inconeguts, o fins i tot d'anònims o dels quals no se n'ha pogut identificar l'autoria, sobretot pel que fa les obres de la col·lecció PazosCuchillo.

Els quadres figuratius –retrats, nus femenins, bodegons, paisatges o escenes religioses– conviuen amb aparicions puntuals d'obres de Carlos Pazos, –algunes de les quals fetes per a l'ocasió– que aporten un apunt irònic i enginyós a les relacions que les sales proposen. Tal com afirma el mateix artista, amb aquestes obres “no pretenc il·lustrar les qüestions, ni apuntar-hi solucions. Es tracta, més aviat, de plasmar preguntes suspeses, hipòtesis despenjades, a través d'imatges-objecte, significants esquitxats de significats, per subratllar la voluntat de qüestionar tot el que es dona per tancat”.

El muntatge de l'exposició ha estat inspirat en les sales i l'estructura del desaparegut Museu d'Art Modern de Barcelona, que Carlos Pazos solia visitar amb freqüència a mitjans dels anys seixanta. Les obres de les dues col·leccions i els accents de les obres de Carlos Pazos converteixen l'espai d'exposicions temporals de Can Framis en una gran instal·lació.

Àmbits expositius

L'exposició s'articula a través de **cinc àmbits**, presidits per **un vestíbul** que presenta una gran instal·lació a la paret, *Bad Painting?* (2022), acompanyada per dues altres obres de Carlos Pazos: *El ojo del artista* (2022) i *Se acabó la bohemia* (2) (2021).

A continuació, el primer dels àmbits, **Carrinclònia**, presenta quadres d'interior, paisatges i bodegons que plantegen l'idea que una mateixa sensibilitat ensucrada uneix les obres de representacions de l'espai domèstic i les de figuracions idealitzades de la naturalesa, creades precisament per a decorar aquests espais. Tot seguit, a l'àmbit **SU BLIM!** s'evoca l'estètica romàntica del sublim a través de pintura sacra i de retrats. A **El Paladar de la Canalla** es desenvolupa el tema del 'gust infantil', considerat com “la fase anal de l'educació estètica”, mitjançant representacions de la infància. El quart àmbit, **Desconfiguracions del desig**, es proposa reflexionar irònicament sobre l'impacte dels nus femenins que no aconsegueixen transmetre el desig del pintor. Per últim, **Camp i 'ploma'**, desplega visualment el concepte de l'esperit *camp*, que proposa una recerca de la singularitat per mitjà de la ironia i un cert excés simbòlic i ornamental, i que troba en les imitacions i els emmascaraments dels rols sexuals un cas paradigmàtic.

Bosch F. Cabestany
S/t
1997
Oli sorbe tela
24 x 35 cm
Col·lecció PazosCuchillo

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

Àmbits expositius

Textos d'Eloy Fernández Porta

CARRINCLÒNIA

La tendència que té el cursi a gaudir una vegada i mitja.

Ludwig Giesz

Cursi, carrincló, xaró. La carrincloneria és una sensibilitat amb aspiracions i imitativa que ha estat associada a les tensions identitàries experimentades per una certa classe mitjana-baixa que, des de mitjans del segle XIX, ha desenvolupat versions pròpies de les formes artístiques burgeses o aristocràtiques. La incomoditat de l'estatus i el desig d'ascens social es formalitzen en una imaginació espacial que connecta el locus familiar casolà (petitburgès o presumptuós) amb les figuracions idealitzades de la natura (pastorals i postals), concebudes per decorar aquestes mateixes llars. D'aquí sorgeix una topografia de llocs que resulten tant amens com banals.

Els territoris ensucrats de *Carrinclònia* es despleguen a partir de tres gèneres pictòrics. D'una banda, els quadres d'interior, que proposen una imatge estàtica del benestar domèstic. D'una altra, la natura morta, un dels procediments que s'han mantingut més estables al llarg de la Història. Finalment, els paisatges, on les remotes llunyanies esdevenen properes i estereotipades. Contemplada una *vegada i mitja*, a la calma del capvespre, aquesta topografia és la fal·làcia patètica de la inquietud i l'ansietat d'un sector de la ciutadania que cerca el seu encaix en un nínxol entre la vulgaritat i el luxe.

SU BLIM!

Fa venir ganes d'enamorar-se, de digerir, de fer pipí.

Alberto Arbasino

La bellesa simple pot ser ximple; la solemne, pomposa. Els èxtasis místics, la meteorologia desencadenada, els terrors còsmics o abismals. Són nombrosos i diversos els objectes que ens poden subsumir en la vivència del sublim, tot posant-nos en contacte amb les emocions absolutes. Són prou variats i reiteratius perquè, després del Romanticisme, les imatges 'arravatades', aquelles que ens fan sortir, anorreats, del propi jo, s'hagin generalitzat i –ai, las!– trivialitzat. Pícnics cap al mar de boira, embadaliments de migdiada, epifanies de diumenge a la tarda: accidents i marrades en la ruta cap a l'Absolut.

Josep Maria Xiró Taltabull

Cor i ales

Ca. 1919

Oli sobre tela

131 x 150 cm

Museu Nacional d'Art de Catalunya

Marià Pidelaserra Brias

Vida de Jesús XXII: Enterrament de Jesús

1941

Oli sobre tela

114 x 150 cm

Museu Nacional d'Art de Catalunya

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Hi ha una línia fina que separa la sublimitat del ridícul i es manifesta en el *pathos* grandiloqüent i melodramàtic, en els efectes lumínics i la blancúria: en la voluntat operística transformada en opereta escolar. Tothom diu oh: astorats i babaus, visionaris i atordits, en ple moviment d'elevació ens entrebanquem, entropessem i hem caigut en la grandesa impostada. És més freqüent als gèneres 'greus', a les obres de temàtica bíblica i a la Pintura d'Història, però el *sub lim* –religiós o profà, bèl·lic o civil– es troba al cap del carrer... i s'hi fa palès que totes les propostes creatives contenen la seva paròdia, intencional o involuntària.

EL PALADAR DE LA CANALLA

De debò t'agrada més un Poussin que les galindaines? No enyores el paradís de la infantesa, abans que comencessin les distincions?

Robert Hughes

Josep de Togores Llach

Dona i els seus fills

1923

Oli sobre tela

73 x 60 cm

Museu Nacional d'Art de Catalunya

La sensibilitat estètica adulta sempre està travessada per la malenconia i la decepció. I, sobretot, per un profund malestar amb la construcció jeràrquica de la distinció, que es codifica a partir de les declaracions públiques i consensuades del gust, les quals no sempre són sinceres ni veritables. L'enyorança per una època d'indiferenciació i pluralitat explica la importància del fetitxe en la constitució del caràcter, i dona lloc a les formalitzacions 'frívoles' que en italià es van denominar *gostoso* i, en francès, *petit goût*.

La infantesa apareix, així, com si fos la fase anal de l'educació estètica: un moment en què encara no n'hem interioritzat els principis rectoris, i les preferències s'expressen de manera caòtica i desimbolta. En alguns casos, s'ha identificat com una manca d'experiència viscuda, que impediria que la criatura pogués distingir entre les qualitats de les representacions. La regressió és una modalitat de resistència. Les figures de la maternitat encarnen formes de plaer preverbal i sensorial. A la representació de l'etapa immadura de les edats de l'ésser humà li corresponen gestos d'estil mig embastat, ineducat, que a mitjan segle XX seran sistematitzats en el context de l'*art brut* i l'*outsider art*.

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

DESCONFIGURACIONS DEL DESIG

Ens fa l'efecte que els artistes inclosos en aquesta secció no han vist mai una dona despullada.

Michael Frank

Les aportacions feministes ens han ensenyat a rellegir el retrat de dona com un dispositiu per a l'excitació restringida i la regulació del gènere. Aquesta tramoia visual heteronormativa queda en evidència quan els defectes i esguerrós de composició, perspectiva o resolució en mostren les falques i errors, la restricció de les possibilitats carnals i la convencionalitat de la gimnàstica sensual. Les distorsions perceptives qüestionen la diferència entre el nu elegant i el nu vulgar, que havia estat la coartada moral de l'erotisme "transcendent".

El dibuix de l'anatomia a partir d'una model despullada havia estat una part decisiva de la formació en les Belles Arts –una pràctica que generava binarisme sexual en excloure les aspirants a pintores. Quan el pintor malda per construir el dispositiu, i no se'n surt, es posa de manifest un error en la competència i en la producció de gènere, que estan íntimament relacionades. Quan la *donna* no és *angelicata*, el Femení no és Etern i el nu esdevé fred o encarcerat, el voyeur perd els seus privilegis cognitius i el cos codificat és substituït per un físic i una personalitat imperfectes, materials: ben reals.

CAMP I 'PLOMA'

Postís, amanerat, equívoc, afectat i androgen, frívol, extravagant, artificial, insincer i teatral.

Xavier Rubert de Ventós

La disposició d'esperit *camp* té els seus orígens en el dandisme i proposa una recerca de la singularitat per mitjà de la ironia que implica fruit d'un cert excés simbòlic i ornamental sense perdre el capteniment. Les imitacions i emmascaraments dels rols sexuals a les arts escèniques en són un cas paradigmàtic. La qüestió es desenvolupa a dos nivells: d'una banda, la decisió autoral d'incorporar al seu treball alguns encisadors excessos, amb el risc que això comporta; d'altra, l'elaboració d'una política de la mirada i de la subjectivitat a partir d'aquest gaudi.

Joan Brull Vinyoles
Bust femení nu entre les onades
Ca. 1896-1911
Oli sobre tela
40 x 60 cm
Museu Nacional d'Art de Catalunya

Claudi Lorenzale Sugrañes
Al·legoria de la Tardor
Ca. 1847
Oli sobre tela
106 x 82,5 cm
Museu Nacional d'Art de Catalunya

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

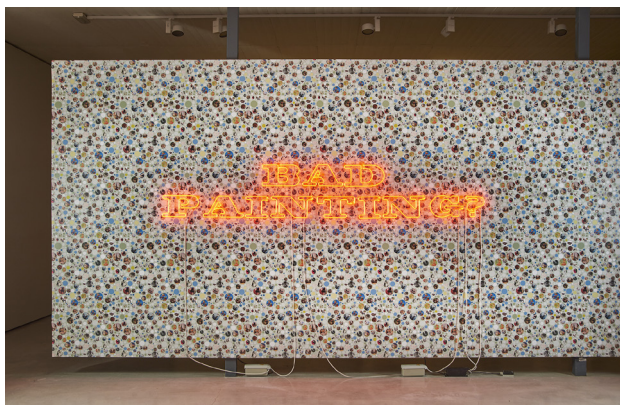
CAN
FRAMIS
BARCELONA

En la definició d'aquesta mirada han estat fonamentals les perspectives *queer*, que es mostren més conscients del caràcter ritual i performatiu dels processos de configuració de la identitat. En valoren els manerismes, els rivets i la parafernàlia, i s'hi relacionen amb una barreja de fascinació fingida i indiferència encuriosida. Tot demostrant com la cultura heterosexual no s'entén sense la presència, explícita o subtil, de la 'ploma', l'amanerament i altres trets formals que, temps era temps, es consideraven símptomes de 'gust desviat' en matèria afectiva.

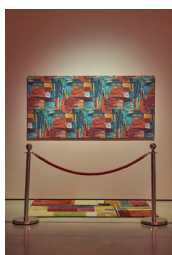
Relació d'obres exposades

VESTÍBUL

Col·lecció PazosCuchillo

Carlos Pazos
Bad Painting?
2022
Vinil amb textura
de paper de paret
i lletres de neó
vermelles
278 x 256 cm

Carlos Pazos
Se acabó la bohemia (2)
2021
Catifa i cretona muntada sobre bastidor
Mides variables

Carlos Pazos
El ojo del artista
2023
Objecte d'objectes
92 x 25,5 x 18 cm

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

ÀMBIT 1. Carrinclònia

Col·lecció Museu Nacional d'Art de Catalunya

Pierre Jacques Dierckx
Les velles xarxes
Últim quart del segle XIX – primer
quart del segle XX
Aquarel·la sobre paper
89 x 117 cm

Ramon Padró Pedret
*Cambra mortuòria del general Espartero
a Logroño*
1879
Oli sobre tela
37,5 x 47 cm

Eduardo Rosales Gallinas
Arqueta de joies
Ca. 1860-1873
Oli sobre tela
50 x 60 cm

Josep M. de Martí Garcés de Marcilla
Interior isabelí
Ca. 1929
Oli sobre tela
100 x 110 cm

Máximo Juderías Caballero
Interior sumptuós
Ca. 1890-1910
Oli sobre tela
53,5 x 64 cm

Joaquim Biosca Vila
La meva mare
Ca. 1926
Oli sobre tela
58 x 49 cm

Miquel Solé Bojls
La crema de la Capella d'en Marcús
1975
Oli sobre tela
65 x 80,5 cm

Francesc Piñol Bernardet
Quina gràcia!
1938
Oli sobre tela
66,5 x 83,5 cm

Miquel Solé Bojls
Homenatge a en Nonell
1973
Oli sobre tela
72,5 x 92 cm

Emilio Perich Fuster
Interior sumptuós
1882
Oli sobre fusta
30 x 40 cm

Pere Daura García
Louise vestida de blau
1930
Oli sobre tela
35,5 x 24 cm

Ismael Smith Marí
Riverside Drive 97 Street (Nova York)
1933
Oli sobre tela
66 x 81 cm

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Josep Maria Xiró Taltabull
Cor i ales
Ca. 1919
Oli sobre tela
131 x 150 cm

Francesc Marsà Figueras
Natura morta
Ca. 1934
Oli sobre tela
90 x 101 cm

Francesc Marsà Figueras
Natura morta
Ca. 1932
Oli sobre tela
70 x 85 cm

Col·lecció PazosCuchillo

Carlos Pazos
Zurcidora pinturera
Ca. 1973
Objecte d'objectes
14 x 25 x 20 cm (aprox.)

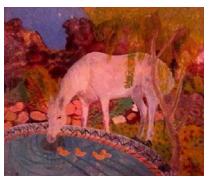
Bosch F. Cabestany
S/t
1997
Oli sobre tela
24 x 35 cm

Autoria no identificada
S/t
Primera meitat del s.XX
Oli sobre tela
45,5 x 56 cm

Léonce Lefaire
S/t
Inicis del s.xx
Pintura sobre vidre
47 x 72,5 cm

Autoria no identificada
S/t
Ca. 1940
Pintura sobre vidre
28,5 x 31,5 cm

G. Chartier
S/t
Segona meitat del s.XX
Oli sobre tela
41 x 33 cm

Corbera
S/t
1979
Oli sobre tela
55 x 33 cm

E. Barbés
S/t
Segona meitat del segle XX.
Oli sobre tela
46 x 38 cm

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

M. Pouquette
S/t
Primera meitat del s.XX
Oli sobre taula
39 x 48 cm

Altres col·leccions

Carlos Pazos
Pintura
1973
Fotografia impresa sobre tàblex,
cavallet en miniatura, placa
de llautó amb inscripció sobre
paper pintat flocat
20 x 27 cm
Col·lecció particular

Carlos Pazos
Bonjour melancolia
1980
Imatge lenticular intervingu-
da amb retolador permanent i
plomes amb marc antic de fusta
dautada.
24,6 x 29,2 cm
Col·lecció MACBA. Dipòsit
de l'Ajuntament de Barcelona.
Donació de Rafael Tous

ÀMBIT 2. SUB LIM!

Col·lecció Museu Nacional d'Art de Catalunya

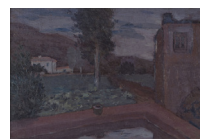
Alexandre de Riquer Inglada
Sant Francesc i els ocells
1890
Oli sobre tela
212,5 x 123 cm

Anònim
*Bandolers atacant una parella de
viatgers*
Segle XIX
Oli sobre tela
93 x 107 cm

Dionís Baixeras Verdaguer
El judici de santa Eulàlia
Primera meitat del segle XX
Oli sobre tela
150 x 200 cm

Joaquim Torres-García
Vesprada
Ca. 1901
Oli sobre tela
28 x 40 cm

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Victor José Archila Hita
Milicià ferit
Ca. 1937
Oli sobre tela
201 x 136,5 cm

Bruno
Crucifixió
1945-1979
Oli sobre tela
222 x 132 cm

Víctor Kallinik Gousseff
La plaga de les serps
1928
Oli sobre tela
123 x 177 cm

Marià Pidelaserra Brias
Vida de Jesús XXII: Enterrament de Jesús
1941
Oli sobre tela
114 x 150 cm

Marià Pidelaserra Brias
Vida de Jesús XXIII: La Resurrecció de Jesús
1942
Oli sobre tela
150,5 x 115,5 cm

Nicolau Raurich Petre
Fantasia
Cap a 1915-1922
Oli sobre tela
151 x 150,5 cm

V. Sergio González
¡Ahora, escribe la mía!
Ca. 1937
Oli sobre tela
81 x 100 cm

Col·lecció PazosCuchillo

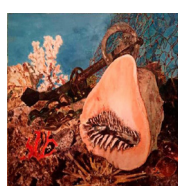
Carlos Pazos
Eso que llamamos inspiración
2022
Objecte d'objectes
30 x 35 x 17 cm (aprox.)

Carlos Pazos
La belleza y la Vanguardia
2020
Objecte d'objectes
45 x 70 x 30 cm (aprox.)

C. Lagneu
S/t
1915
Oli sobre tela
28,5 x 22,5 cm

Anònim
S/t
Segona meitat del s.XX
Oli sobre tela
27 x 27 cm

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

Anònim
S/t
Inicis del segle XX
Oli sobre tela
35 X 27 cm

Altres col·leccions

Carlos Pazos
DADÚ
2009
Imatge lenticular de Dalí i Duchamp
en Dibond
80 x 100 cm
Cortesia de l'artista i ADN Galeria

ÀMBIT 3. EL PALADAR DE LA CANALLA

Col·lecció Museu Nacional d'Art de Catalunya

Francesc Domingo Segura
Les bretones
1926
Oli sobre tela
92 x 73 cm

Aleix Clapés Puig
Al·legoria del doctor Robert
Ca. 1890 -1902
Oli sobre tela
228 x 269 cm

Pere Pruna Ocerans
Miracle (Lourdes)
1929
Oli sobre tela
92 x 73 cm

Ismael Smith Marí
Retrat de Mònica Marí, mare de l'artista
Ca. 1932-1940
Oli sobre tela
61 x 51 cm

Ismael Smith Marí
La família
Ca. 1910-1920
Oli i carbonet sobre paper
163 x 121,5 cm

Francesc Masriera Manovens
Retrat de nena
1884
Oli sobre tela
81 x 65,5 cm

Josep de Togores Llach
Dona i els seus fills
1923
Oli sobre tela
73 x 60 cm

Joaquim Sunyer Miró
Maternitat
Ca. 1920
Oli sobre tela
73 x 60 cm

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

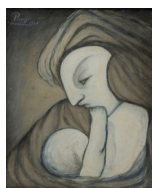
CAN
FRAMIS
BARCELONA

Ricard Canals Llambí
Nen malalt
Ca. 1903
Oli sobre tela
53 x 70 cm

Joaquim Sunyer Miró
A la platja. Maternitat
1908
Oli sobre tela
72 x 56,5 cm

Ànònim
Maternitat
Primera meitat del segle XX
Oli sobre tela
53 x 40 cm

Col·lecció PazosCuchillo

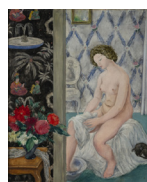
Le Goïc
S/t
Primera meitat del segle XX
Oli sobre tela
25 x 34 cm

ÀMBIT 4. DESCONFIGURACIONS DEL DESIG

Col·lecció Museu Nacional d'Art de Catalunya

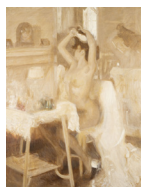
Ricard Canals Llambí
Nu femení
Ca. 1905
Oli sobre tela
61 x 45,5 cm

Marian Antoni Espinal Armengol
Dona nua
Ca. 1921-1924
Oli sobre tela
65,5 x 55 cm

Ferran Viscat Albert
Nu rosa
1924
Oli sobre tela
90 x 125 cm

Camillo Innocenti
Dona pentinant-se
Ca. 1911 [?]
Oli sobre tela
128,5 x 95 cm

Manuel Humbert Esteve
Descans
1933
Oli sobre tela
90 x 116,5 cm

Rafael Llimona Benet
Nu amb pamela
Segon quart del segle XX
Oli sobre tela
81 x 65 cm

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

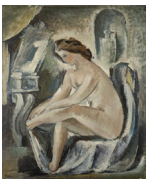
CAN
FRAMIS
BARCELONA

Francisco Ribera Gómez
Jove asseguda
1949
Oli sobre tela
81 x 101 cm

Federico Beltrán Massés
Susanna
1916
Oli sobre cartró
20 x 25 cm

Pedro Flores García
Nu
Ca. 1938
Oli sobre tela
121 x 100 cm

Francesc Jubany Carreras
Santa Magdalena
Ca. 1849-1850
Oli sobre tela
88,5 x 116,5 cm

Joan Llimona Bruguera
La novícia
Ca. 1898
Oli sobre tela
96 x 68 cm

Emili Grau Sala
Les àguiles humanes
1932
Oli sobre tela
61,5 x 50 cm

Rafael Llimona Benet
Figura del ventall
Ca. 1936
Oli sobre tela
81 x 60 cm

Francesc Pausas Coll
Retrat d'Eugènia Ordeig
Ca. 1930-1944
Oli sobre tela
65,5 x 35 cm

Anselmo Miguel Nieto
La nena dels coloms
1934
Oli sobre tela
90 x 75 cm

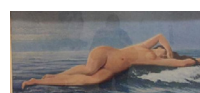

Julio Moisés
Retrat de gitana jove
1931
Oli sobre tela
38 x 29 cm

Col·lecció PazosCuchillo

Autoria no identificada
S/t
Primera meitat del segle XX
Oli sobre tela
44x 44 cm

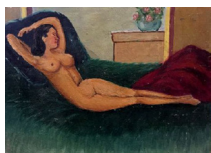
Pascual
S/t
Inicis del segle XX
Tècnica mixta sobre paper
50,5 x 117 cm

Carlos Pazos

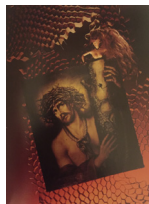
— *Bad Painting?*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

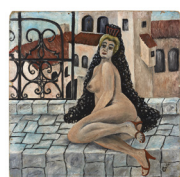
CAN
FRAMIS
BARCELONA

M. Sales
S/t
Segona meitat del segle XX
Oli sobre tauler de fusta
33 x 46 cm

Mic i Mau (Carlos Pazos i Luis Ros)
Pecadora. De la sèrie 'Diez estampas de mártires y pecadoras'
1999 – 2000
165 x 126 cm

Autoria no identificada
S/t
Segona meitat del segle XX
Pintura sobre uralita
43 x 43 cm

Carlos Pazos
Poesía eres tu
1993
Objecte d'objectes
30 x 68 x 20 cm

ÀMBIT 5. 'CAMP' I PLOMA

Col·lecció Museu Nacional d'Art de Catalunya

Joan Brull Vinyoles
Bust femení nu entre les onades
Ca. 1896-1911
Oli sobre tela
40 x 60 cm

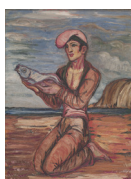
Joan Borràs Casanova
Salvament
1937
Oli sobre tela
200,5 x 150,5 cm

Ismael Smith Marí
Segador
Ca. 1935
Oli sobre tela
51 x 40,5 cm

Ismael Smith Marí, Ismael
Segador
Ca. 1935
Oli sobre tela
50,5 x 40,5 cm

Ismael Smith Marí
Pescador català
1935
Oli sobre tela
53,5 x 41 cm

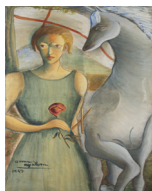
Ismael Smith Marí
Gavrilo Prinzip (Al·legoria de la Primera Guerra Mundial)
Ca. 1918-1919
Oli sobre tela
184,5 x 171 cm

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Anna Aguilera Gassol
Sant Jordi
1947
Oli sobre tela
146,5 x 89,5 cm

Emili Grau Sala
Màscares
Ca. 1935
Oli sobre tela
130,5 x 92,5 cm

Pere Pruna Ocerans
Esports d'hivern
1930
Oli sobre tela
74 x 61 cm

Joaquim Sunyer Miró
La síndria
Ca. 1920
Oli sobre tela
59 x 71,5 cm

Francesc Serra Castellet
En Semison de Tossa
Ca. 1944
Oli sobre tela
174 x 102 cm

Claudi Lorenzale Sugrañes
Al·legoria de la Tardor
Ca. 1847
Oli sobre tela
106 x 82,5 cm

Claudi Lorenzale Sugrañes
Al·legoria de l'Estiu
Ca. 1847
Oli sobre tela
106 x 82,5 cm

Francesc Labarta Planas
Envers l'Ideal
Ca. 1907
Oli sobre tela
97 x 183 cm

Ramón Martín Durbán Bielsa
Dona amb nens
1938
Oli sobre tela
150 x 119 cm

Francesc Domingo Segura
Retrat dels fills d'Alicia Neumann
Ca. 1950-1951
Oli sobre tela
30,5 x 40 cm

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

Col·lecció PazosCuchillo

Manuel Pazos Sibils
Sense títol
Principis del S.XX
Oli sobre taula
40 x 30,5 cm

Violette Laffoley
S/t
Primera meitat del s.XX
24 x 33 cm

Anònim
S/t
Primera meitat del segle XX
Oli sobre tela
44 x 53,5 cm

Carlos Pazos
Peinture fraîche
2007
Estampa impresa digitalment i
serigrafiada
60 x 45 cm

Carlos Pazos
PIPIKAKA
2022
Imatge lenticular en Dibond
50 x 120 cm

Carlos Pazos
Colores España
2020
Caixa metàl·lica amb fluores-
cents de colors
150 x 80 x 1 cm

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

L'artista

Carlos Pazos (Barcelona, 1949)

Iniciat en les formacions d'arquitectura, filosofia i disseny, **Carlos Pazos** (Barcelona, 1949) es considera un artista antidisciplinari que tria en cada projecte el llenguatge que li resulta més adequat: escultura, cinema, fotografia, instal·lació o *performance*.

En la seva llarga trajectòria, ha transitat per activitats diverses: des de la creació de sales de concerts i bars musicals, passant per la col·laboració en diversos projectes cinematogràfics –com a director, realitzador, guionista o actor– o en el món literari, fins a la realització d'obra pròpia que va iniciar a principis dels anys setanta o la creació, el 2016, de la Fundació PazosChuchillo de Pazos.

Amb ressonàncies de l'art pop i l'art pobre, el conceptualisme, el dadaisme o el surrealisme, l'obra de Pazos resulta difícil de classificar: desenvolupa lliurement un llenguatge de l'objecte, l'assemblatge i l'associació de significats. A través de l'acumulació, el diàleg i la relació entre imatges i objectes de l'entorn quotidià, ens presenta un món d'al·legoria, poètica i sarcasme, i reflexiona agudament i enginyosament sobre aspectes dramàtics de la vida i l'art. Una realitat que no és presentada des de la mateixa imatge sinó que és evocada des del silenci: són els codis iconogràfics d'aquests assemblatges que ens permeten crear una ficció que pot evocar històries o records.

La seva obra s'ha pogut veure en exposicions a nombroses galeries internacionals i del país, com Juana de Aizpuru, Rocío Santa Cruz, Sala Vinçon o ADN galeria –que el representa actualment–, i a institucions d'aquí i d'arreu, com, per exemple, WhiteChapel Gallery de Londres, Jeu de Paume de París, Fundació “la Caixa” o Institute of Contemporary Arts de Nova York. El 2007 el MACBA i el MNCARS van dedicar-li la seva primera i única retrospectiva.

D'entre els premis que ha rebut, hi destaca el Premio Nacional de Artes Plásticas del Ministerio de Cultura (2004) i el Premi Nacional d'Arts Plàstiques de la Generalitat de Catalunya (2008).

Carlos Pazos
Fotografia: Roberto Ruiz

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

El catàleg

Es publicarà posteriorment a la inauguració de l'exposició i inclourà les imatges de les obres exposades i els textos següents:

– *Entrevista a Carlos Pazos de Francesc Giaveri.*

– *Bad Painting? El peliagudo rumbo del gusto. Una expedició als budells del MNAC.*
Carlos Pazos

– *(Not so) Bad Painting (2021)*

Montserrat Cuchillo i Carlos Pazos

– *Embriacs del vi de Kios. Coartades, paradoxes i interrogants del mal gust.*
Eloy Fernández Porta

– *El qüestionari de Kios. Amb les respostes i reflexions de:*

Aggtelek (Gemma Perales Garcia i Alejandro Vallés González)

Antonio Ortega

Ángel Mateo Charris

Pere Llobera

Carlos Pazos

— *Bad Painting?*

Per a més informació podeu contactar amb el departament de premsa i comunicació

Diana Juanpere: djuanpere@fundaciovilacasas.com
T. 93 481 79 85
M. 620 092 759

Descàrrega d'imatges via web: www.fundaciovilacasas.com/ca/documents-premsa

Usuari: premsa
Contrasenya: premsa2023

FUNDACIÓ VILA CASAS

www.fundaciovilacasas.com

ESPAIS
VoLART
BARCELONA

Espais Volart

Ausiàs Marc, 20-22
08010 Barcelona
+34 93 481 79 85
volart@fundaciovilacasas.com

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Museu Can Framis

Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
+34 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Museu Can Mario

Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
+34 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Museu Palau Solterra

Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
+34 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com